

Sygn. akt IV U 154/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marcin Wojciechowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Adaszek

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z odwołania: M. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) w Ł.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania: M. K.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) w Ł.

z dnia 20 marca 2015 roku, sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 154/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 20 marca 2015 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) w sprawie (...) utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. z dnia 9 stycznia 2015 roku w części dotyczącej zaliczenia M. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim.

Pismem z dnia 5 lutego 2015 roku wnioskodawca M. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wskazując, iż zaliczenie jego osoby do lekkiego stopnia niepełnosprawności jest błędne bowiem nie uwzględnia jego stanu zdrowia. Wskazał, iż istniejące schorzenia uzasadniają stwierdzenie u niego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. pismem z dnia 27 kwietnia 2015 roku wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż zaliczenie wnioskodawczyni do lekkiego stopnia niepełnosprawności jest zgodne z obowiązującymi przepisami i jego stanem zdrowia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. w 2008 roku doznał złamania kręgu L2, a w 2014 roku złamania kręgu L3. Wnioskodawca leczy się na osteoporozę, która była prawdopodobnie bezpośrednią przyczyną przebytych złamań.

Od 2008 roku wnioskodawca jest leczony neurologicznie.

Wnioskodawca skarży się na bóle odcinka piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa, uczucie sztywności kręgosłupa, a ostatnio dodatkowo na ból, ograniczenia ruchomości odcinka szyjnego, uporczywe zawroty głowy.

- okoliczności bezsporne –

U wnioskodawcy stwierdzono:

stan po złamaniu kręgu L2, L5

dyskopatia C5/C6/C7, skolioza piersiowa,

osteoporoza,

przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu powyższych zmian,

zawroty w wywiadzie,

nerwicę,

somatyzację dolegliwości.

- dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii B. B. – k. 11 – 12;

opinia biegłego z zakresu ortopedii J. B. – k. 21 – 22.

Zgłaszane przez wnioskodawcę dolegliwości są niewspółmiernie duże w stosunku do zmian kręgosłupa.

Schorzenia stwierdzone u wnioskodawcy skutkują zaliczeniem M. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Istniejące schorzenia ograniczają sprawność ruchową wnioskodawcy w stopniu mieszczącym się w granicach lekkiego stopnia niepełnosprawności.

- dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii B. B. – k. 11 – 12;

opinia biegłego z zakresu ortopedii J. B. – k. 21 – 22.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów w postaci opinii biegłych z zakresu neurologii B. B. (2) i ortopedii J. B., oraz dokumentów zebranych w załączonych aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

Za szczególnie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy należy uznać dowody w postaci opinii biegłych.

Dokonując oceny zeznań wnioskodawcy należy wskazać, iż w swoich twierdzeniach M. K. dokonał opisu stanu zdrowia i wynikającej z tego zdolności do samoobsługi, które to odbiegają od ustaleń stanu zdrowia i zakresu samodzielności wnioskodawcy zawartych w opiniach biegłych. Opis ten oparty jest na subiektywnych odczuciach wnioskodawcy i istniejącym poczuciu krzywdy i niezrozumienia jego problemów zdrowotnych i finansowych. Twierdzenia wnioskodawcy są przez to nieadekwatne do stanu rzeczywistego, a tym samym nie mogły znaleźć uznania sądu przy ustalaniu stanu faktycznego.

Biegli w sposób szczegółowy opisali schorzenia wnioskodawcy skutkujące uznaniem go za osobę niepełnosprawną. Wskazali także na fakt, iż wnioskodawca uniemożliwił dokonanie przeprowadzonego badania przedmiotowego

uszywniając się i manifestując objawy bólowe, co skutkowało niemożnością ustalenia zakresu ruchomości kręgosłupa wnioskodawcy. Istotnym jest ustalenie biegłych, iż po odwróceniu uwagi wnioskodawcy jego sprawność ruchowa wzrastała.

Wnioskodawca, odnosząc się do opinii wskazał, iż nie zgadza się z wnioskami biegłych, podnosząc, iż na umiarkowany stopień niepełnosprawności wskazują istniejące schorzenia skutkujące upośledzeniem jego samodzielności. Należy wskazać, iż biegli dokonali szczegółowego opisu stanu zdrowia wnioskodawcy i odnieśli tak ustalony stan zdrowia do kwestii jego zdolności do samoobsługi i zakres wynikający z ustaleń biegłych jest szerszy niż wynikający twierdzeń wnioskodawcy. Pozostałe zarzuty wnioskodawcy w istocie nie stanowią merytorycznego zakwestionowania opinii biegłych, a w znacznej mierze odnoszą do subiektywnej oceny stanu jego zdrowia. Sądu biegli w sposób spójny i zupełny opisali stan zdrowia wnioskodawcy, potwierdzili wskazane przez wnioskodawcę schorzenia, jednakże ich wnioski co do zdolności do samodzielnej egzystencji są odmienne niż wnioskodawcy. Należy podnieść, iż wnioski biegłych są zgodne.

Biorąc powyższe pod uwagę należało uznać powyższe opinie jako zupełnie odpowiadające w sposób jasny i logiczny na pytanie Sądu dotyczące niepełnosprawności wnioskodawcy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123 z 1997 r., poz. 776 ze zm.) przedmiotowa ustawa dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu do jednego z trzech stopni niepełnosprawności.

Przez niepełnosprawność należy rozumieć trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy - art. 2 pkt 10 ww. ustawy.

Ustawa w art. 3 wskazuje, iż osoba może być niepełnosprawnym w stopniu lekkim, umiarkowanym i znacznym.

Definicje pojęć znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności ustawodawca zamieścił w art. 4 powyższej ustawy. Zgodnie z ustępem pierwszym tegoż artykułu do **znacznego stopnia niepełnosprawności** zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Za osobę **niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym** zgodnie z art. 4 ust 2 uważa się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. **Osoba niepełnosprawna w stopniu lekkim** to osoba o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne – art. 4 ust 3 ww. ustawy.

W ustępie 4 powyższego artykułu ustawodawca wskazał co należy rozumieć jako niezdolność do samodzielnej egzystencji - oznacza to - naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony M. K. został zaliczony przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Organ ubezpieczeniowy wskazał, iż stan jego zdrowia mieści się w granicach lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W ocenie Sądu należało zgodzić się z powyższym. Wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, a stwierdzone u niego schorzenia nie wyłączają możliwości samoobsługi wnioskodawcy. M. K. doświadcza ograniczenia w samoobsłudze jednakże nie jest ona ograniczona w stopniu odpowiadającym umiarkowanemu stopniu niepełnosprawności lub wyłączona. Wnioskodawca zachował szeroki zakres samodzielności w życiu codziennym przy zaspakajaniu podstawowych potrzeb życia codziennego. Wnioskodawca nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, ani częściowej i okresowej pomocy.

Dlatego należy stwierdzić, iż w przypadku ubezpieczonego zachodzą niewątpliwie przesłanki do stwierdzenia niepełnosprawności w stopniu lekkim. Nie zaistniały jednak przesłanki zawarte w definicji umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności.

Mając powyższe na uwadze należało uznać odwołanie za bezzasadne i podlegające oddaleniu.